

Istoria ascunsă a versetului patruzeci — Numărul douăzeci și șase

Ezechiel Numărul Șapte

Jeff Pippenger

2026-08-12

Linia profetică pe care o identific drept „roata lui Iosia” începe cu răzvrătirea vechiului Israel, când L-au respins pe Dumnezeu ca Împărat al lor, în anul 1097 î.Hr. Primii trei împărați (Saul, David și Solomon) sunt identificați ca domnind timp de patruzeci de ani, din 1097 î.Hr. până în 977 î.Hr. La moartea lui Solomon, răzvrătirea lui Ieroboam și a celor zece seminții de nord încheie linia primilor trei împărați și începe o linie de împărați atât în regatul de nord, cât și în regatul de sud.

Cei dintâi trei împărați sunt un simbol al multor adevăruri, însă una dintre roțile adevărului cu care sunt legați o constituie ultimii trei împărați ai lui Iuda — Ioiachim, Ioiachin și Zedechia — care, la rândul lor, îi reprezintă pe Cir, Darius și Artaxerxe. Cir, Darius și Artaxerxe, la rândul lor, reprezintă cele trei decrete ale lor, întinzându-se de la 516 î.Hr. până la 457 î.Hr.; care, la rândul lor, reprezintă pe cei trei îngeri din Apocalipsa paisprezece, care sosesc în 1798, 19 aprilie 1844 și 22 octombrie 1844, respectiv. Istoria sosirii celor trei îngeri din Apocalipsa paisprezece se repetă până la ultima literă în timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii, identificând astfel faptul că linia profetică ce începe cu ungerea lui Saul ca împărat ajunge la încheierea ei atunci când biserica triumfătoare este unsă la legea duminicală care va veni curând. Linia include roata împăratului Iosia, care se întinde înapoi până la răzvrătirea lui Ieroboam de la Betel și Dan în 977 î.Hr.

Douăzeci și doi

Ieroboam posedă simbolismul numărului douăzeci și doi, căci a domnit timp de douăzeci și doi de ani, legându-și astfel mărturia de istoria reprezentată de douăzeci și doi, care este un simbol al unirii Divinității cu umanitatea, așa cum este ilustrat de vedenia marah a lui Daniel în a douăzeci și doua zi, și de numărul două sute douăzeci, din care numărul douăzeci și doi este o zeciuială.

Și zilele în care a domnit Ieroboam au fost douăzeci și doi de ani; și a adormit cu părinții săi, iar Nadab, fiul său, a domnit în locul lui. 1 Împărați 14:20.

„Ispășirea”, reprezentând unirea Dumnezeirii cu omenirea, este lucrarea lui Hristos care a început la 22 octombrie, sau în luna a zecea (gregoriană); de zece ori douăzeci și doi este egal cu două sute douăzeci. Ieroboam a ridicat altare contrafăcute atât la Betel, cât și la Dan și, prin urmare, este un simbol al închinării contrafăcute de duminică în legătură cu unirea dintre biserică (Betel: însemnând biserică) și stat (Dan: însemnând judecată).

Atunci Ieroboam a zidit Sihemul în muntele lui Efraim și a locuit acolo; apoi a ieșit de acolo și a zidit Penuel. Și Ieroboam a zis în inima sa: Acum împărăția se va întoarce la casa lui David. Dacă poporul acesta se va sui să aducă jertfe în Casa Domnului la Ierusalim, atunci inima

poporului acestuia se va întoarce iarăși la domnul lor, la Roboam, împăratul lui Iuda; și mă vor omorî și se vor întoarce iarăși la Roboam, împăratul lui Iuda. De aceea împăratul a ținut sfat și a făcut doi viței de aur și le-a zis: Este prea mult pentru voi să vă suiți la Ierusalim; iată dumnezeii tăi, Israele, care te-au scos din țara Egiptului. Și a pus pe unul în Betel, iar pe celălalt l-a pus în Dan. Și lucrul acesta a ajuns un păcat, căci poporul s-a dus să se închine înaintea unuia dintre ei, până la Dan. Și a făcut o casă a înălțimilor și a făcut preoți dintre cei mai de jos din popor, care nu erau dintre fiii lui Levi. Și Ieroboam a rânduit o sărbătoare în luna a opta, în ziua a cincisprezecea a lunii, asemenea sărbătorii care este în Iuda, și a adus jertfe pe altar. Așa a făcut în Betel, jertfind vițelilor pe care îi făcuse; și a așezat în Betel pe preoții înălțimilor pe care le făcuse. Astfel, în ziua a cincisprezecea a lunii a opta, adică în luna pe care o născocise din propria sa inimă, a adus jertfe pe altarul pe care-l făcuse în Betel; și a rânduit o sărbătoare pentru copiii lui Israel; și a adus jertfe pe altar și a ars tămâie. 1 Împărați 12:25–33.

În istoria de temelie a celor zece seminții din nord, a existat o răscoală care fusese prefigurată de lepădarea de către Israel a lui Dumnezeu ca Împărat și, de asemenea, de răscoala lui Aaron și de vițelul de aur. Răscoala lui Aaron s-a aflat în istoria de temelie a Israelului antic, iar cea a lui Ieroboam în istoria de temelie a celor zece seminții din nord. „Linie peste linie”, Aaron, ca mare preot, reprezintă biserica, iar Ieroboam, ca împărat, reprezintă statul. Aceste două răscoale de temelie alcătuiesc o linie care include răscoala de temelie a poporului lui Israel în dorința lui după un împărat omenesc.

490

În istoria sacră reprezentată în cartea lui Ezechiel există trei perioade de patru sute nouăzeci de ani: una a fost asociată cu regii, alta cu sanctuarul, iar cealaltă cu oastea. Aceste trei perioade corespund răzvrătirii lui Aaron (sanctuarul), a lui Saul (oastea) și a lui Ieroboam (regele). Dintre cele trei simboluri ale profetului, preotului și regelui, regele Saul este cel identificat ca profetînd, iar Aaron era preotul, iar Ieroboam era regele.

Y aconteció que, cuando todos los que lo habían conocido antes vieron que, he aquí, profetizaba entre los profetas, el pueblo se decía el uno al otro: ¿Qué es esto que le ha sucedido al hijo de Cis? ¿También Saúl está entre los profetas? Y uno del mismo lugar respondió y dijo: Pero ¿quién es el padre de ellos? Por tanto, llegó a ser proverbio: ¿También Saúl está entre los profetas? 1 Samuel 10:11, 12.

Biserica triumfătoare este alcătuită dintr-un profet de treizeci de ani, un preot de treizeci de ani și un împărat de treizeci de ani, reprezentați de Ezechiel, care a început în al trezecilea an, de Iosif, care și-a început slujirea în al trezecilea an, și de împăratul David, care a început să domnească în al trezecilea an. Biserica triumfătoare este reprezentată în ultimele opt capitole ale cărții lui Ezechiel ca templul care umple pământul, iar biserica triumfătoare este Filadelfia, care este a opta biserică dintre cele șapte.

Linia profetică a lui Iosia, care a început în 977 î.Hr., se încheie la legea duminicală care urmează să vină în curând. Curățirea și sigilarea celor o sută patruzeci și patru de mii, care au început la 31

decembrie 2023, au început atunci când Mihail a coborât pentru a-i învia pe cei doi martori din Apocalipsa unsprezece. Anul 2023 a venit la douăzeci și doi de ani după 11 septembrie 2001, tot așa cum Alien and Sedition Acts din 1798 vin la douăzeci și doi de ani după Declarația de Independență din 1776. Domnia de douăzeci și doi de ani a lui Ieroboam a început în 977 î.Hr., când a fost rostită profeția lui Iosia. La acel timp, profetul neascultător din 1 Împărați capitolul treisprezece s-a confruntat cu apostazia lui Ieroboam, așa cum Moise s-a confruntat cu apostazia lui Aaron, iar Samuel s-a confruntat cu mulțimea care dorea un împărat. Aceste confruntări împotriva apostaziilor fundamentale, reprezentate prin solia profetului neascultător, a lui Moise și a lui Samuel, reprezintă marea strigare a celui de-al treilea înger la legea duminicală. Aceasta este solia de avertizare proclamată de steag, care este reprezentată în istoria lui Ieroboam prin prezicerea lui Iosia, însoțită de un „semn”.

Și, iată, a venit un om al lui Dumnezeu din Iuda la Betel, prin cuvântul Domnului; iar Ieroboam stătea lângă altar ca să ardă tămâie. Și el a strigat împotriva altarului, prin cuvântul Domnului, și a zis: „Altare, altare, așa vorbește Domnul: Iată, se va naște casei lui David un fiu, Iosia pe nume; și pe tine va jertfi pe preoții înălțimilor care ard tămâie pe tine, și oase de oameni vor fi arse pe tine.” Și a dat în aceeași zi un semn, zicând: „Acesta este semnul despre care a vorbit Domnul: Iată, altarul se va despica, și cenușa care este pe el se va vărsa.” Și s-a întâmplat că, atunci când împăratul Ieroboam a auzit cuvântul omului lui Dumnezeu, care strigase împotriva altarului din Betel, și-a întins mâna de la altar, zicând: „Prindeți-l!” Și mâna pe care o întinsese împotriva lui s-a uscat, așa încât n-o mai putea trage înapoi la sine.

De asemenea, altarul s-a despicat, iar cenușa s-a vărsat de pe altar, după semnul pe care omul lui Dumnezeu îl dăduse prin cuvântul Domnului. Atunci împăratul a luat cuvântul și i-a zis omului lui Dumnezeu: „Roagă-te acum înaintea Domnului Dumnezeului tău și fă rugăciune pentru mine, ca să-mi fie iarăși întoarsă mâna.” Și omul lui Dumnezeu s-a rugat Domnului, iar mâna împăratului i-a fost iarăși întoarsă și s-a făcut cum fusese mai înainte. Și împăratul i-a zis omului lui Dumnezeu: „Vino acasă cu mine, întreamează-te, și îți voi da un dar.” Dar omul lui Dumnezeu i-a zis împăratului: „Chiar dacă mi-ai da jumătate din casa ta, nu voi intra cu tine, nici nu voi mânca pâine, nici nu voi bea apă în locul acesta; căci așa mi s-a poruncit prin cuvântul Domnului, zicând: «Să nu mănânci pâine, nici să nu bei apă și să nu te întorci pe același drum pe care ai venit.»” Astfel, el a plecat pe un alt drum și nu s-a întors pe calea pe care venise la Betel. 1 Împărați 13:1–10.

Refuzul prorocului de a mânca împreună cu Ieroboam, în pofida ofertei de „jumătate din casa ta”, corespunde făgăduinței lui Irod către Salomeea de a-i da jumătate din împărăția sa.

다만 적절한 날이 이르러, 헤롯이 자기 생일에 그의 귀인들과 천부장들과 갈릴리의 고관들을 위하여 잔치를 베풀었을 때에, 바로 그 헤로디아의 딸이 들어와 춤을 추어 헤롯과 그와 함께 앉은 자들을 기쁘게 하니, 왕이 그 소녀에게 이르되, 네가 원하는 것은 무엇이든지 내게 구하라, 내가 그것을 네게 주리라, 하였고, 또 그녀에게 맹세하여 이르되, 네가 내게 무엇을 구하든지, 내 왕국의 절반까지라도 내가 네게 주리라, 하니라. 그녀가 나가서 자기 어머니에게 말하되, 내가 무엇을 구하리이까? 하니, 그가 이르되, 세례 요한의 머리라 하니라. 마가복음 6:21–24.

Jurământul lui Irod de a-i da jumătate din împărăția sa a avut loc la ziua lui de naștere. Irod este un simbol al Romei, iar cei zece împărați din Apocalipsa șaptesprezece sunt prefigurați de împărțirea în zece a Romei din Daniel capitolul șapte și de cele zece degete de la picioare din capitolul doi. Ziua lui de naștere este marcată atunci când a șasea împărăție este înlocuită de a șaptea împărăție la legea duminicală și, în acest sens, ea este ziua de naștere a Organizației Națiunilor Unite ca a șaptea împărăție a profeției biblice. La legea duminicală ce va veni în curând, cei zece împărați, reprezentați de cele zece seminții de nord ale lui Ieroboam, sunt de acord să-și dea împărăția fiarei pentru un ceas, în Apocalipsa „șaptesprezece”.

Căci Dumnezeu le-a pus în inimă să-I împlinească voia, să aibă același gând și să dea fiarei împărăția lor, până se vor împlini cuvintele lui Dumnezeu. Apocalipsa 17:17.

Înainte de a aborda profeția lui Ezechiel din capitolul patru, vom identifica cele „treisprezece” ocazii în care Ezechiel indică în mod direct o dată. Aceste treisprezece repere se împart, în general, între lume și poporul lui Dumnezeu. Lumea, reprezentată de Egipt, este plasată în mod direct într-o dată de șase ori, iar Tirul este abordat o dată, iar de celelalte șase ori Ierusalimul este subiectul. Cartea începe în anul 592 î.Hr., care este al treizecilea an al celui de-al șaptesprezecelea ciclu jubiliar, iar versetul unu din capitolul patruzeci al lui Ezechiel identifică data de 22 octombrie 573 î.Hr. drept sfârșitul ciclului. Ciclul jubiliar reprezintă timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii de la 11 septembrie până la legea duminicală care va veni în curând, care, la rândul ei, este reprezentată într-un fractal al aceleiași istorii, de la 31 decembrie 2023 până la legea duminicală care va veni în curând. Ambele perioade au fost prefigurate de intervalul de la 11 august 1840 până la 22 octombrie 1844.

La 11 august 1840 a coborât nu mai puțin decât Isus Hristos, ca îngerul puternic din Apocalipsa zece, care a adus o cârtică pe care poporul lui Dumnezeu trebuia s-o ia și s-o mănânce. Același înger a coborât din nou la 11 septembrie pentru a marca începutul timpului sigilării. Același înger a coborât la 31 decembrie 2023 pentru a-i învia pe cei doi martori care fuseseră uciși pe ulița cetății celei mari, care se cheamă Sodoma și Egipt, unde a fost răstignit și Domnul. Acea coborâre a marcat perioada de încheiere a timpului sigilării. În cadrul perioadei fractale de la 31 decembrie 2023 până la legea duminicală, lui Ezechiel, preotul, i se dă o viziune a templului din cer. În acel timp, el este făcut mut și vorbește numai când îi poruncește Dumnezeu să facă astfel. Starea lui durează până la legea duminicală care va veni curând, reprezentată prin distrugerea Ierusalimului.

Ca și în cazul lui Ioan, lui Ezechiel i se poruncește să ia cartea care se afla în mâna îngerului ce cobora în Apocalipsa zece și, de asemenea, i se spune să mănânce cartea de jale, tânguire și vai.

Dar tu, fiu al omului, ascultă ceea ce-ți spun; nu fi răzvrătit ca acea casă răzvrătită: deschide-ți gura și mănâncă ceea ce-ți dau. Și când m-am uitat, iată, o mână a fost întinsă spre mine; și, iată, în ea era un sul de carte; și l-a desfășurat înaintea mea; și era scris pe dinăuntru și pe dinafară; și în el erau scrise tânguiri, jale și vaiete. Ezechiel 2:8–10.

Solia este prezentată ca o solie întreită, preînchipuind astfel solia celor trei îngeri din Apocalipsa paisprezece. Prin urmare, ea este solia de sigilare a celui de-al treilea înger, care îi sigilează pe cei dinăuntru Ierusalimului care suspină și plâng din pricina păcatului bisericii și al țării, așa cum este

reprezentat în capitolul nouă din Ezechiel și în capitolul șapte din Apocalipsa.

Iar slava Dumnezeului lui Israel s-a înălțat de deasupra heruvimului, pe care se afla, până la pragul Casei. Și a chemat pe omul îmbrăcat în in, care avea la brâu călimara scriitorului; Și Domnul i-a zis: „Treci prin mijlocul cetății, prin mijlocul Ierusalimului, și pune un semn pe frunțile oamenilor care suspină și gem din pricina tuturor urâciunilor care se săvârșesc în mijlocul ei.” Ezechiel 9:3, 4.

Cei care primesc sigiliul jelesc pentru păcatele bisericii și pentru păcatele țării, iar mărturia lui Ezechiel este țesută în istoria Ierusalimului și a Egiptului, simboluri ale bisericii și ale lumii.

„Plămădeala evlaviei nu și-a pierdut cu totul puterea. În vremea când primejdia și apăsarea bisericii sunt cele mai mari, mica ceată care stă în lumină va suspina și va striga din pricina urâciunilor care se săvârșesc în țară. Dar, mai cu seamă, rugăciunile lor se vor înălța pentru biserică, deoarece membrii ei fac după felul lumii. ...”

„Porunca este: «Treci prin mijlocul cetății, prin mijlocul Ierusalimului, și pune un semn pe frunțile bărbaților care suspină și care strigă din pricina tuturor urâciunilor care se săvârșesc în mijlocul ei.» Acești oameni care suspinau și strigau vestiseră cuvintele vieții; muștraseră, sfătuiseră și stăruiseră prin rugăminți. Unii care Îl dezonoraseră pe Dumnezeu s-au pocăit și și-au smerit inimile înaintea Lui. Dar slava Domnului se depărtase de la Israel; deși mulți continuau încă formele religiei, puterea și prezența Sa lipseau.” Testimonies, volumul 5, 209, 210.

În contextul cărții Plângerile, jalea și vaietul, care prefigurează cei trei îngeri din Apocalipsa paisprezece, plângerile și jalea sunt primul și al doilea înger, iar al treilea este mesajul de vai, simbol al vântului de răsărit care este ținut în frâu de cei patru îngeri care restrâng din Apocalipsa șapte.

Egipt

În cartea lui Ezechiel sunt menționate treisprezece date. Prima dintre datele referitoare la Egipt este Ezechiel 29:1 și corespundea anului 587 î.Hr.

În anul al zecelea, în luna a zecea, în ziua a douăsprezecea a lunii, cuvântul Domnului a venit la mine, zicând: Fiul omului, întoarce-ți fața împotriva lui Faraon, împăratul Egiptului, și prorocește împotriva lui și împotriva întregului Egipt. Vorbește și spune: Așa zice Domnul Dumnezeu: Iată, sunt împotriva ta, Faraon, împăratul Egiptului, balaur mare care zace în mijlocul râurilor sale, care a zis: Râul meu este al meu, și eu l-am făcut pentru mine însumi. Ezechiel 29:1–3.

587 î.Hr. este anul asediului, care a început cu un an și jumătate înainte de distrugerea Ierusalimului. În acel timp, Ezechiel proclamă că Dumnezeu va răsturna Egiptul și că această răsturnare avea să demonstreze poporului lui Dumnezeu nebunia lui de a se încrede în balaurul Egiptului. Până la sfârșitul capitolului este rostită o declarație potrivit căreia Egiptul avea să fie dat Babilonului, identificând astfel momentul în care cei zece împărați își dau a șaptea împărăție a profeției biblice Babilonului modern — a opta împărăție, care este dintre cele șapte. Acea profeție

s-a împlinit „șaptesprezece” ani mai târziu, în 571 î.Hr., după cum este arătat la sfârșitul capitolului. Capitolul 29 conține, așadar, prima și ultima referire de datare asociată cu Egiptul.

Și a fost în anul al douăzeci și șaptelea, în luna întâi, în ziua întâi a lunii, căci cuvântul Domnului a venit la mine, zicând: Fiul omului, Nebucadnețar, împăratul Babilonului, a făcut pe oastea sa să îndeplinească o mare slujbă împotriva Tirului; orice cap a fost făcut pleșuv și orice umăr a fost jupuit; totuși n-a avut nici el, nici oastea sa, plată de la Tir, pentru slujba pe care a făcut-o împotriva lui. De aceea, așa zice Domnul Dumnezeu: Iată, voi da țara Egiptului lui Nebucadnețar, împăratul Babilonului; și el îi va lua mulțimea, îi va lua prada și îi va lua jaful; și aceasta va fi plata pentru oastea sa. I-am dat țara Egiptului pentru osteneala cu care a slujit împotriva lui, fiindcă au lucrat pentru Mine, zice Domnul Dumnezeu. În ziua aceea voi face să odrăslească cornul casei lui Israel și-ți voi da deschiderea gurii în mijlocul lor; și vor cunoaște că Eu sunt Domnul. Ezechiel 29:17–21.

Al douăzecilea an, în luna întâi, în ziua întâi din versetul șaptesprezece reprezintă cea din urmă dată dintre cele treisprezece date din Ezechiel și este singura dată care cade după 22 octombrie 573 î.Hr. Ea reprezintă momentul când împăratului de la miazănoapte din Daniel 11:42 și 43 îi este dat Egiptul, precum și punctul în care cei zece împărați își dau cea de-a șaptea împărăție celei de-a opta împărății, care este dintre cele șapte. Ea se împlinește când „cornul casei lui Israel” înmugurește. În Isaia, Israel înmugurește în ziua vântului de răsărit.

El va face ca cei ce se trag din Iacov să prindă rădăcină: Israel va înflori și va înmuguri și va umple fața lumii cu rod. Isaia 27:8.

Când Ezechiel 29:17 se va împlini, și balaurul Egiptului va fi dat fiarei papale la legea duminicală care va veni în curând, ploaia târzie va fi revărsată fără măsură asupra lui Israel. Acea ploaie a început la 11 septembrie ca o stropire, așa cum a fost preînchipuită de faptul că Hristos a suflat peste ucenicii Săi după ce S-a coborât pe pământ, după ce Se înălțase la Tatăl Său în urma învierii Sale.

„Fapta lui Hristos de a sufla asupra ucenicilor Săi Duhul Sfânt și de a le împărtăși pacea Sa a fost ca niște câteva picături înaintea ploii îmbelșugate care avea să fie dată în ziua Cincizecimii.” Spirit of Prophecy, volumul 3, 243.

Predicția lui Ezechiel privind căderea Egiptului a fost vestită în anul 587 î.Hr., anul asediului, iar după „șaptesprezece” ani predicția s-a împlinit. Ea se împlinește în perioada reprezentată de numărul „șaptesprezece”, reprezentând astfel istoria ascunsă a versetului patruzeci din Daniel unsprezece. Urmează să se îndeplinească în timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii, care este înfățișată în capitolul nouă din Ezechiel. În timpul sigilării, ploaia târzie este revărsată, mai întâi ca o stropire la 11 septembrie, iar apoi ca o revărsare deplină la legea duminicală. Ea se împlinește, potrivit lui Isaia, în „ziua vântului de răsărit”, iar Islamul este vântul de răsărit, iar Islamul este a treia „vai”. Mesajul pe care Ezechiel trebuia să-l mănânce era un mesaj întreit, din care a treia parte era mesajul de vai.

Cele treisprezece mesaje datate ale lui Ezechiel au fost prezentate în legătură cu Ierusalimul, Egiptul și Tirul. Toate se adresau răzvrătirii, așa cum este ea reprezentată de numărul

„treisprezece”.

Vom continua să examinăm datarea lui Ezechiel în articolul următor.